

ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΝΗΜΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

Ξέρω ένα Μουσείο που δε μοιάζει με κανένα.

Ανοιχτό όλο το εικοσιτετράωρο, δέχεται έναν μόνο επισκέπτη, εσένα που κρατάς τα κλειδιά.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΝΗΜΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ονομάζεται.

Σε οδηγεί μέχρι εκεί η Νοσταλγία και στην πύλη του σε υποδέχεται ο Χρόνος. Αυτός συνοδεύει τα βήματά σου κατά την περιήγηση στη μισοσκότεινη αίθουσα και παρακολουθεί διακριτικά τις στάσεις που κάνεις στα ακριβά, πολύτιμα, μοναδικά εκθέματα, χωρίς να δέχεται υπομνηστικές ερωτήσεις για τα πού και τα πώς. Οφείλεις να θυμάσαι, λέει.

Κάπου-κάπου του παραπονιέσαι, επειδή επέτρεψε να αραχνιάσουν στα ράφια οι ιστορίες σου ή γιατί αλλοίωσε χρώματα και πρόσωπα στις φωτογραφίες, εκείνος όμως ανέκφραστα απαντάει πως αποχρωματίστηκαν από τα δικά σου δάκρυα. Άλλοτε πάλι του βάζεις τις φωνές που παραμέλησε τα συρτάρια με τις αναμνήσεις σου και άφησε να φουσκώσουν τα ξύλα... Παλεύεις, αγωνιάς, ιδρώνεις να τα σύρεις έξω, να χαϊδέψεις το περιεχόμενό τους.

Σαν σκυθρωπιάσεις από το μάταιο αποτέλεσμα της προσπάθειας, ο Χρόνος μαλακώνει. Σου χαμογελάει με συμπόνια, σε πιάνει από το μπράτσο και, οδηγώντας σε προς την έξοδο, σου ψιθυρίζει παρηγορητικά:

«Έλα, πάμε τώρα. Δεν πειράζει αν κάθε φορά που έρχεσαι όλο και λιγότερα μπορείς να δεις, να αγγίξεις, να θυμηθείς... Ρέουν ήδη στο αίμα σου, σε διαμορφώνουν, επηρεάζουν την κρίση, τη διάθεση και τις επιλογές σου. Τίποτα απ' όσα συνάντησες, έζησες και αγάπησες δε χάνεται, ακόμα κι αν δεν τα βλέπεις πλέον στο Μουσείο.

Γιατί όλα εκείνα πια... έγιναν Εσύ! Στάση ζωής και προσωπικός σου πολιτισμός!»

Στο γυρισμό σε συνοδεύει ο ίδιος – τι τιμή! Καθώς σε αποχαιρετά, σε συμβουλεύει: Να 'ρχεσαι πού και πού. Καλό σου κάνει, γιατί, το ξέρουν δα όλοι, πως το δέντρο δε μεγαλώνει μόνο από τα κλαδιά του, αλλά κι από τις ρίζες του. Μη μένεις όμως πολύ, γιατί αν αυτό συμβαίνει, σημαίνει πως δεν έχεις πια ζωή, κι αν δε ζεις, το Μουσείο και το Είναι σου φτωχαίνουν!

*18 Απριλίου, Διεθνής Ημέρα Μνημείων και Τοποθεσιών.